

Fantasie gaat aan de loop bij wandeling door Beatrixpark

Elly Schouten

Verscholen tussen Zuidas en RAI ligt het Beatrixpark. In dit kleinere park kunt u zich in de natuur, ver van de drukke stad, wanen en van schoonheid genieten.

Mijn fantasie gaat aan de loop als ik in het Beatrixpark wandel. *Beauty is a form of Genius*, schreef Oscar Wilde ¹⁾ meer dan honderd jaar geleden. Had Oscar Wilde in Amsterdam in plaats van in Londen en er niet toen maar nu gewoond, dan had hij zijn huis vast in de buurt van het Beatrixpark staan. Zijn dagelijkse wandeling maakte hij dan in dit magnifieke park.

Na een stevig Engels ontbijt met gebakken eieren en worstjes gaat hij naar de Diepenbrockstraat en neemt de ingang tegenover de Herman Gorterstraat. Met zwierige hoed en wandelstok loopt hij elke ochtend op de slingerende paden tussen de struiken en hoge bomen met verrassende doorkijkjes. Hij waant zich meteen in de natuur, ver van de drukke stad.

In de lente ziet en ruikt hij de wit, zacht beige en roze gekleurde bloesems. Hij hoort de vogels fluiten, piepen, zingen en krassen. Hij gaat op een bank zitten. Daar komt de merel aanvliegen. Oscar werpt een rozijntje voor zijn voeten. De merel kijkt hem aan, hipt naar voren, kijkt hem schuin aan, pikt het rozijntje en vliegt weg. Oscar ziet zangvogels naar steeds dezelfde plekken in de bomen vliegen. "Die voederen hun jongen", denkt Oscar. Vanuit dit uitkijkpunt weet hij inmiddels in welke boom welke vogels een nest hebben. Soms hoort hij de doordringende alarmroepjes als een vijand, zoals de halsbandparkiet, nadert.

Op zomerse dagen, vooral warme, loopt Oscar snel naar de Kruidentuin. Hij neemt de ingang met de stenen leeuwen. Daar is zijn meest geliefde plek. Hij staat even stil en kijkt om zich heen. De kleurenrijkdom van de bloemen neemt hij in zich op. De twee banken zijn nog leeg. Oscar gaat op de bank naast de mispel zitten, in de schaduw en met uitzicht op de kardoenen. De kardoenen zijn nu bijna twee meter hoog en enkele al gekroond met zacht-paarse, bijna korenblauwe bloemen. De zon schijnt er vol op. Hij staat vlug op. Wat zit daar op de bloemen? "Aardhommels", constateert hij tevreden. Hij telt er zeven. De pootjes van een van de hommels heeft een zacht oranje tot mosterdgeel waas van stuifmeel.

"Deze vliegt straks terug naar het nest met voedsel voor de hommellarven", vermoedt Oscar. "Ha, zie ik ook een steenhommel, die zwart met rode?", zegt hij in zichzelf.

Er vliegt een libelle voorbij, helaas te snel om te kunnen determineren. Verderop vliegt een vlinder, "de Atalanta?" vraagt hij zich af.

Kardoen met twee Aardhommels, Kruidentuin Beatrixpark

Fascinerend vindt Oscar de Kruidentuin. "Het zijn allemaal planten met een medicinale werking, sommige zijn zelfs zeer giftig, maar wat staan er prachtexemplaren tussen. De Kardoen kun je zelfs eten ..., maar dan mis ik zijn schoonheid", mijmert hij. Even dacht hij aan Keats' *A thing of beauty is a joy forever*. Hij gaat verder de Kruidentuin in. De vrijwilligers van de Vereniging Vrienden van het Beatrixpark ziet hij spitten. Elke dinsdag, behalve in de winter, zijn ze er. Een zet bordjes bij planten met de naam van de plant en tegen welke kwalen de plant zou kunnen werken. Oscar zwaait naar hen met zijn hoed en slaat links af naar de wilde kardinaalsmuts. In de lente werd deze boom kaal gevreten door de stippelmotrupsen. Nu staat hij weer vol in het blad en met vruchten, de mutsjes. Enkele spinsels van de rupsen zijn nog in de boom blijven hangen. De mutsjes zijn nu nog groen. In de herfst kleuren ze rood. Wat verder in de herfst zijn ze op hun mooist. Dan springen de vier hokken van de mutsen met hun overlange spleten open en komt uit elk hok een oranje zaadje. Eigenlijk zijn de zaadjes wit en de basten oranje. Na enkele dagen hangen de zaadjes aan dunne draden. Sommige vogels vinden dat lekkere hapjes. Vorige herfst hoorde en zag hij een roodborstje in de kardinaalsmuts. Het roodborstje sprong vliegend van tak tot tak en hapte in zijn vlucht een rood mutsje met oranje zaadjes mee. Vogels zorgen voor verspreiding van de zaden via hun ontlasting en zo komen er op andere plekken nieuwe kardinaalsmutsen. "Misschien wel bij mij in de tuin", hoopt Oscar.

Oscar loopt terug naar zijn bank. Een eekhoorn zit op de rugleuning, zoals elke dag. Oscar gaat naast hem zitten, haalt een hazelnoot uit zijn vestzak, legt hem op een open hand en weg is de noot. Oscar ziet de linker wang van de eekhoorn opzwellen. Gaat hij de noot ergens verstoppen voor zijn wintervoorraad? De eekhoorn, gewend als hij is dat hij maar een noot krijgt, springt vervolgens rustig weg. Hoog in de bomen heeft hij meerdere nesten gebouwd, zo groot als voetballen. Een ervan is zijn slaapnest. "Net als ik", denkt Oscar, "ik hou er ook niet van om in mijn eetkamer te slapen. En ik doe, net de eekhoorn, mijn middagdutje". Zijn grote staart gebruikt hij als zonwering tijdens zijn middagdutje. Daar is zijn naam van afkomstig, *Sciurus vulgaris*, de Gewone schaduwstaart. "Maar hier houdt de verwantschap op", denkt Oscar. "Zo acrobatisch van boom tot boom kunnen springen, zo hard kunnen lopen en zo'n sierlijk uiterlijk. Jammer dat het een beschermd dier is. In mijn tuin staan dennen, net als hier, dus genoeg eten voor hem. Ik zou hem zo graag meenemen."

Wilde kardinaalsmuts met groene mutsjes en resten van de Stippelmotrups, Kruidentuin Beatrixpark

Oscar pakt zijn schrift en pen. Geïnspireerd door de wereld om hem heen, geniaal, schrijft hij vlot een nieuw gedicht. Oscar Wilde zult ú er niet meer vinden, die ontmoeting was nu eenmaal voorbehouden aan mij. Maar de rest is er nog allemaal, dit schitterende park is een bezoek waard.

- 1) Oscar Wilde is een Engelse schrijver en dichter die leefde van 1854 tot 1900. Hij is onder meer bekend van de roman *The Picture of Dorian Gray* en het toneelstuk *The Importance of Being*